

позиция „Poema Romana“, писана на 16 годишна възраст, е била изпълнена въ концертитъ „Колонъ“ въ Парижъ, дето по-късно сж се изпълнявали и други негови творения. Първокласенъ виртуозъ-цигуларъ, Е. има европейска известност, като виолонистъ и компонистъ. Творби: „Ромънска поема“ за оркестъръ, „Соната“ за цигулка и пиано, „Сюита“ за пиано въ старъ стилъ, „Три мелодии“ и „Вариации“ за пиано, „Втора соната“ за цигулка, „Октетъ“ за 4 цигулки, две виоли и два виолончела, „Концертна симфония“ за виолончелъ и оркестъръ, „Сюита“ за оркестъръ, втора сюита за пиано, „2 ромънски рапсодии“ за оркестъръ, „Интермеццо“ за струнни инструменти, „Първа симфония“ въ ми бемолъ мажоръ, дикусуръ за духови инструменти, „Седемъ мелодии“ (думи на Кл. Маротъ), всички — издания на Енохъ & С-о Парижъ, както и нѣколко непечатани опуса, между които две симфонии и една опера „Едипъ“. Е. ржководи курсове по интерпретация въ Парижкото Ecole normale de musique

Енсаладасть — Ensaladas — испански многогласни творби, примѣсени съ говоръ и народни мелодии — съ комически оттенѣкъ.

Енхармонизъмъ — 1) третиятъ видъ отъ музиката на древнитѣ гърци, при която полутонътъ се е раздѣлялъ на още две части, и отъ която сж се запазили остатъци, споредъ нѣкои историци, въ Григориянското пѣние, но изчезнали съ появата на органума още въ XVI в. Съ цель да се възвърне музиката къмъ традицията на древността, сж правени опити за построяване на инструменти върху принципа на стария Е. Така, Николай Вицентино въ 1550 г. построилъ едно архицебало съ 500 корди. Въ най-ново време, съ приблизително сжщата цель — възвръщане на музиката къмъ нейната първична основа, Фер. Бузони, Алоисъ Хаба и Йозефъ Хауеръ направили опитъ за въвеждане на разстояния по малки отъ полутона — $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{4}$ и $\frac{1}{6}$ отъ тона; 2) въ днешната европейска темперирана музикална система означава тонове, които, математически и по значение въ нотописането, сж различни, но по звучение сж еднакви. Напр.: си и до $\flat$, фа $\sharp$ и сол $\flat$ и пр.

Енциклопеди дьо ла мюзикъ — Encyclopedie de la musique — голѣмо французско държавно издание въ три части: I часть — история на музиката, II — техника, педагогия и естетика и III събрание на първитѣ две въ видъ на лексиконъ. Редакцията на Е. е възложено на Албертъ Лавинякъ, при сътрудничеството на първитѣ французски музикални историци, естети и педагози: Андре Пиро, Морисъ Еманюелъ, Роменъ Роланъ и др.

Еолийска — единъ отъ тоновитѣ видове въ гръцката музика, започваща отъ ла, наричана още „Хиподорийска“.

Епигонъ, гр. — последователъ; въ музикалното творчество — подражаващия чуждъ стилъ, комуто липсва оригиналностъ.

Епидитоносъ, гр. — връхната (горната) терца въ гръцката тонова система.

Епизоди — прибавѣчни, повече или по малко развити мотиви, вмѣкнати въ течението на една композиция; въ фугата — междиннитѣ части.

Епилениеъ, гр. — танцова пѣсенъ въ честь на Бакхуса.

Епилогъ, гр. = послесловъ, заключение; малкитѣ тематични образувания между I и II тема на сонатната форма.

Епистрофа, гр. — възвръщането, повръщането, повторението на крайната мелодия въ първата часть на една музикална творба.

Епиталамионъ, гр. — невѣстински, или свадбени пѣсни у старитѣ гърци.

Еподосъ, гр. — заключителна пѣсенъ, рефреноподобна, крайна пѣсенъ.

Ептахордъ — седмостепенна тонова стълба.

Епшайнъ, Юлиусъ — Epstein, Julius — пианистъ, компонистъ и педагогъ, род. 7 авг. 1832 въ Загребъ, умр. 1 мартъ 1926 въ Виена, ученикъ на Рузиначъ и Халмъ въ Виена, професоръ въ тамошната консерватория, игралъ повече отъ единъ полувѣкъ важна роля въ музикалния животъ на Виена, писалъ клавирни композиции.

Ераръ, Себастиенъ — Erard, Sebastien — свѣтловно известенъ па-